

Соколовський Максим Алімович

начальник служби вивчення та впровадження досвіду відділу планування та підготовки управлінь військових частин управління підготовки (G-7) 1 корпусу «Азов» Національної гвардії України, полковник

ПРОБЛЕМАТИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ВИВЧЕННЯ ТА ВПРОВАДЖЕННЯ ДОСВІДУ В 1 КОРПУСІ НГУ «АЗОВ», МОЖЛИВІ ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ

Напрямок вивчення та впровадження досвіду (далі – ВВД) є ключовим інструментом у підвищенні ефективності, тактичних та оперативних спроможностей органів військового управління, військових частин та підрозділів Національної гвардії України (далі – НГУ) до виконання завдань за призначенням, їх адаптації до нових викликів, а також інтеграції передових практик та підходів у систему військової освіти, підготовки і управління військами.

На сьогоднішній день, на ефективність організації та реалізації вивчення та впровадження досвіду в 1 корпусі НГУ «Азов» впливає:

1. Застаріла доктринальна база, що не відповідає сучасним умовам ведення війни:

- доктрина з вивчення та впровадження досвіду у Збройних Силах України (ВКП 7-00(01).01), затверджена в 2020 році;
- тимчасова інструкція з вивчення та впровадження досвіду у Збройних Силах України, ВКДП 7-00(01).01, яка затверджена наказом Генерального штабу Збройних Сил України від 15.07.2020 № 56;
- інструкція з вивчення та впровадження досвіду виконання бойових (спеціальних) завдань Національною гвардією України з відсічі збройної агресії, затверджена наказом командувача НГУ від 10.11.2022 № 390.

В жодному із зазначених керівних документів з організації ВВД у Збройних Силах України (далі – ЗСУ), НГУ не передбачені та не враховані корпуси, як структурні одиниці.

Вимоги та алгоритми стандартизованого процесу ВВД з 2020 року не оновлювались та морально застаріли, мають інколи розмите тлумачення та розбіжності щодо форм реалізації.

2. Організаційно – розпорядчі документи старшого начальника – УВ «Схід» щодо організації вивчення та впровадження досвіду в корпусі, особливо в частині звітування за формами табелю термінових донесень, що в переважній більшості не сприяють конструктивному підходу, а навпаки - носять характер формального виконання нормативів по відпрацюванню звітних матеріалів. Дана система не є гнучкою і адаптивною до сучасних умов та особливостей ведення бойових дій, як результат, в переважній більшості демотивує особовий склад, не дозволяє

ефективно реалізовувати інноваційні підходи.

3. Відсутність в НГУ єдиних стандартів та системи підготовки офіцерів за напрямком ВВД на спеціалізованих курсах тактичного та оперативного рівнів, що прямо впливає на ефективність діяльності у військових частинах та підрозділах корпусу.

4. Недосконала організаційно – штатна структура у питанні офіцерів за напрямком ВВД на рівні полків, бригад, яка потребує переосмислення і оптимізації, бо саме там відбувається найважливіша робота - безпосередній збір, аналіз і обробка інформаційно-аналітичних матеріалів з бойового досвіду.

5. Відсутність в НГУ та ЗСУ єдиного безпекового середовища, як то «Інформаційно-комунікаційна система ВВД».

Наразі система ВВД потребує фундаментальних змін і «Апгрейду» та функціонує, в переважній більшості, на таких чинниках, як – ініціатива та безпосередня зацікавленість командирів всіх рівнів у підвищенні тактичних і оперативних спроможностей підпорядкованих підрозділів, зменшенні втрат та підвищенні живучості особового складу, шляхом врахування набутого досвіду при підготовці, плануванні застосування підрозділів, а також адаптації тактики до постійних і динамічних змін на полі бою.

Враховуючи здобутий досвід та бачення подальшого розвитку системи ВВД в НГУ, можна виділити наступні заходи:

1. Переопрацювання «Доктрини з ВВД ЗСУ», що є принциповим і важливим фундаментом для подальшого удосконалення доктринальної бази НГУ, де мають бути синхронізовані основні терміни, визначення та стандартизовані процедури ВВД.

2. Створення в НГУ «Настанови з ВВД НГУ», яка має врахувати увесь попередній набутий досвід та прийти на заміну недосконалої редакції «Інструкції з вивчення та впровадження досвіду виконання бойових (спеціальних) завдань Національною гвардією України з відсічі збройної агресії».

3. Вироблення єдиних підходів в подальшій і майбутній діяльності з ВВД між ЗСУ та НГУ, що в кінцевому результаті має синхронізувати «Інструкцію з ВВД ЗСУ» та «Настанову з ВВД НГУ» як в термінології, так і в стандартизованих процедурах.

4. Впровадження системи обміну досвідом підготовки на тренувальних майданчиках, локаціях, навчальних центрах, вищих військових навчальних закладах НГУ, ЗСУ, та інших складових сил оборони України (далі – СОУ), у тому числі за кордоном, з країнами-партнерами.

5. З метою функціонування в єдиному інформаційному просторі з країнами-партнерами, забезпечення оперативного і швидкого обміну інформаційно-аналітичними матеріалами з ВВД за визначеними протоколами і процедурами, є необхідність створення єдиного комунікаційного безпекового середовища шляхом створення нових, використання і вдосконалення існуючих електронних платформ/порталів ВВД в НГУ, ЗСУ (СОУ), приєднання до платформ країн-

партнерів (JATEC, JALLC тощо).

6. Впровадження нових підходів у комунікації шляхом участі у міжнародних спільних проєктах, навчаннях (накшталт - MOSP), організації відеоконференцій, телемостів, семінарів, круглих столів, комунікація на форумах спільнот, використання широкого спектру різноманітного доступного «Софту» (CANVA, MICROSOFT TEAMS, тощо).

7. Реагування на нові виклики та загрози через впровадження інноваційних рішень і підходів, автоматизацію аналізу інформаційно-аналітичних матеріалів з бойового досвіду через постійний доступ до єдиного хмарного безпечового середовища.

Стащук Максим Віталійович

викладач кафедри бойового та логістичного забезпечення

молодший лейтенант

Київський інститут Національної гвардії України

Розумний Олександр Анатолійович

інструктор з бойової підготовки

сержант

Київський інститут Національної гвардії України

СЦЕНАРНЕ МОДЕЛЮВАННЯ БОЙОВИХ УМОВ У СИСТЕМІ ПРАКТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Актуальність. Досвід сучасних бойових дій засвідчив, що ефективність виконання бойових завдань значною мірою залежить від рівня готовності військовослужбовців діяти в умовах, максимально наближених до реальної бойової обстановки. Традиційні форми підготовки не завжди дозволяють сформувати стійкі практичні навички прийняття рішень та виконання завдань в умовах вогневого впливу противника, обмеженого часу, психологічного напруження та динамічної зміни обстановки.

У зв'язку з цим особливого значення набуває сценарне моделювання бойових умов, яке забезпечує комплексне відпрацювання практичних навичок особового складу, удосконалення взаємодії між військовослужбовцями та адаптацію до факторів сучасного бою. Впровадження такого підходу у систему практичної підготовки сприяє підвищенню готовності військовослужбовців до виконання завдань за призначенням та врахуванню сучасного бойового досвіду у підготовці органів і підрозділів сектору безпеки і оборони.

Мета. Метою тез є визначення значення сценарного моделювання бойових умов у системі практичної підготовки військовослужбовців та обґрунтування доцільності його впровадження з урахуванням сучасного бойового досвіду.

Матеріали і методи. У процесі підготовки тез проаналізовано сучасний бойовий досвід застосування підрозділів сектору безпеки і оборони, особливості